

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 225/2012-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť J. M., D. M., O. M. a M. A. M., všetci bytom B., pre namietané porušenie ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave a jeho rozsudkom sp. zn. 8 Co 218/2011 zo 7. februára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. M., D. M., O. M. a M. A. M. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. apríla 2012 doručená sťažnosť J. M., D. M., O. M. a M. A. M. (ďalej aj „sťažovatelia“), všetci bytom B., pre namietané porušenie ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) a jeho rozsudkom sp. zn. 8 Co 218/2011 zo 7. februára 2012.

Z obsahu sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že návrhom doručeným Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) 30. apríla 2008 sa v súvislosti s nesprávnym úradným postupom orgánov činných v trestnom konaní pri vybavovaní podaní sťažovateľov týkajúcich sa prešetrenia zákonnosti dobrovoľnej dražby, predmetom ktorej bol ich rodinný dom, domáhali:

a) sťažovateľ v 1. rade a sťažovateľka v 2. rade od Slovenskej republiky – Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaní“) zaplata nájhrady škody v sume 16 200 000 Sk a určenia, že bolo porušené ich právo na ochranu majetku podľa Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“),

b) sťažovatelia od žalovaných zaplata nájhrady nemajetkovej ujmy v sume 4 000 000 Sk a určenia, že boli porušené ich základné práva podľa čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy.

Po čiastočnom späťvzati návrhu okresný súd uznesením z 20. septembra 2010 zastavil konanie v časti týkajúcej sa zaplata nájhrady škody.

Následne okresný súd rozsudkom č. k. 10 C/84/2008-336 zo 4. mája 2011 návrh sťažovateľov vo zvyšnej časti zamietol, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia s odkazom na rozhodnutia ústavného súdu vo veciach vedených pod sp. zn. III. ÚS 284/07 a sp. zn. I. ÚS 323/08 (pre namietané porušenie základných práv a slobôd sťažovateľov orgánmi činnými v trestnom konaní) uviedol:

„Súd navrhovateľom nepriznal náhradu nemajetkovej ujmy, nakoľko tak ako vplynuli z citovaných uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky ako aj zo samotného dokazovania vedeného v prejednávanej veci orgány činné v trestnom konaní svoje povinnosti neporušili, postupovali v súlade s Trestným poriadkom a Trestným zákonom.

Súd v tejto súvislosti poukazuje na prevenčnú povinnosť zakotvenú v ustanovení § 415 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

Zo skutkových okolností prípadu súd dovodil, že boli to práve samotní navrhovatelia, ktorí zanedbali prevenčnú povinnosť uloženú zákonom, a preto musia následky s tým spojené znášať sami. Mali postupovať s priemernou dávkou opatrnosti, ktorú bolo možné od nich spravodlivo požadovať a pred odchodom zo Slovenskej republiky si mali vysporiadať všetky záväzky voči veriteľom a tak mali predísť vzniku prípadnej škody na ich majetku.“

Proti uvedenému rozsudku podali sťažovatelia odvolanie, kde namietali, že v konaní došlo k vadám podľa § 205 ods. 2 písm. c), d) a f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), t. j. že okresný súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, okresný súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Krajský súd rozsudkom č. k. 8 Co 218/2011-376 zo 7. februára 2012 napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil.

Sťažovatelia považujú rozsudok krajského súdu za nespravodlivý; nespravodlivosť vidia v svojvôli rozhodovania, keďže v ich prípade mal „súd“ prihliadať na čl. 154c ústavy, podľa ktorého má dohovor prednosť pred „domácimi“ zákonmi, ak zabezpečuje väčší rozsah ochrany ľudských práv a základných slobôd. Podľa názoru sťažovateľov „súd“ nesprávne pochopil prípad, nesprávne aplikoval závery ústavného súdu, nesprávne skutkovo a právne posúdil vec, nevysporiadal sa s ich tvrdeniami a nevykonal dokazovanie tak, ako to navrhli. Vzhľadom na „znaky osobitného zreteľa“ spočívajúce v tom, že zavinením iných osôb prišli o strechu nad hlavou a stali sa bezdomovcami a že „zákon o dobrovoľných dražbách pred svojou novelizáciou nezabezpečoval dostatočnú ochranu vlastníckych práv pôvodného vlastníka v zmysle Dohovoru... pred svojvôľou tretích osôb“, mal krajský súd rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Sťažovatelia žiadali, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že postupom a rozsudkom krajského súdu č. k. 8 Co 218/2011-376 zo 7. februára 2012 bolo porušené ich základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a aby sťažovateľom priznal finančné zadostučinenie a advokátovi ustanovenému im ústavným súdom náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 263/03, III. ÚS 218/07).

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 postupom a rozsudkom krajského súdu č. k. 8 Co 218/2011-376 zo 7. februára 2012, ktorým tento potvrdil rozsudok okresného súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľov, ktorým sa od žalovaných domáhali zaplatenia nemajetkovej ujmy v sume 4 000 000 Sk a určenia, že bolo porušené ich právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, resp. základné práva podľa čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal

ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súd. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prejednanie veci [rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 21. februára 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36]. Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

Súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (*Georgidias c. Grécko* z 29. mája 1997, *Higgins c. Francúzsko* z 19. februára 1998). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné.

Do základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho

právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom je možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Preskúmaním sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovatelia námietku porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osobitne nezdôvodnili a k námietke porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uviedli, že citovaný článok *„zaručuje súdne konanie, ktoré musí poskytovať určité garancie procesnej povahy“*.

Sťažovatelia považujú napadnutý rozsudok krajského súdu za nespravodlivý, pretože *„súd“* neprihliadal na čl. 154c ústavy. Sťažovatelia tvrdia, že krajský súd mal rozhodnúť tak, ako to navrhli vo svojom odvolaní. Podľa ich názoru *„súd“* nesprávne pochopil prípad, nesprávne aplikoval závery ústavného súdu, nesprávne skutkovo a právne posúdil vec, nevysporiadal sa s ich tvrdeniami a nevykonal dokazovanie tak, ako to navrhli.

Ústavný súd konštatuje, že v podstate totožné námietky obsahovalo už odvolanie sťažovateľov proti rozsudku okresného súdu a krajský súd sa s nimi (ako s odvolacími dôvodmi) podrobne vysporiadal. Z relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu totiž vyplýva:

„Navrhovatelia výslovne svoje odvolanie odôvodňovali dôvodmi uvedenými v § 205 ods. 2 písm. c), d) a f) O. s. p., a to tým, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutie tak vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci...

Odvolačí súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v medziach dôvodov odvolania, vrátane konania, ktoré mu predchádzalo... a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľov nie je dôvodné.

V posudzovanej veci súd prvého stupňa vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti návrhu navrhovateľov, ako aj na posúdenie opodstatnenosti tvrdení, ktoré uvádzali odporcovia na svoju obranu (§ 120 ods. 1, 4 O. s. p.), zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 132 O. s. p., dospel k správny skutkovým záverom, a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver, že podľa zákona č. 514/2003 Z. z. (§ 3 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2) neboli v danej veci splnené zákonné podmienky zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú navrhovateľom nesprávnym úradným postupom orgánov činných v trestom konaní, pričom svoje dôvody, pre ktoré návrhu navrhovateľov nevyhovel a neprihliadol tak na ich námietky proti postupu orgánov štátu (vyšetrovateľov polície a prokuratúry), aj náležite v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p. odôvodnil, a preto možno odôvodnenie jeho rozhodnutia považovať, za presvedčivé. Obsah odvolania navrhovateľov preto nie je spôsobilý spochybníť, správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa z hľadiska nimi uplatňovaných odvolacích dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. c), d), f) O. s. p., keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie. V odvolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, trpelo takou vadou, ktorá by mala za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia (§ 212 ods. 3 O. s. p.)...

Súd prvého stupňa správne zameral dokazovanie na zisťovanie všetkých podstatných skutočností, ktoré boli významné z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia veci. Jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky relevantné skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov či z obsahu spisu vyplynuli a aj inak vyšli v priebehu konania najavo, prihliadol na rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, následne tieto správne vyhodnotil z hľadiska

ich závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, vierohodnosti, vrátane jeho viazanosti rozhodnutiami Ústavného súdu Slovenskej republiky v zmysle ust. § 135 ods. 1 O. s. p. a dospel tak k správnym skutkovým záverom.

So zreteľom na uvedené odvolací súd uzavrel, že skutkové zistenia súdu prvého stupňa majú dostatočnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania a ich zhodnotením dospel súd prvého stupňa k správnym skutkovým záverom...

Súd prvého stupňa postupoval správne, keď zisťoval v konaní existenciu objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú jeho orgánmi polície a prokuratúry podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ktorej existencia predpokladá súčasné splnenie troch podmienok, a to:

1./ existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, resp. nemajetkovej ujmy vzniknutej na osobnostných právach poškodeného

2./ nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup orgánu štátu a

3./ príčinnú súvislosť medzi škodou (nemajetkovou ujmov) a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom...

V konaní nebolo ničím zo strany navrhovateľov doložené, že by zo strany orgánov štátu pri vybavovaní ich podnetov, oznámení a sťažnosti došlo k porušeniu čl. 12 ods. 1, 2 Ústavy SR v tom, že by boli pri uplatňovaní svojich práv a slobôd znevýhodňovaní a poškodzovaní s ohľadom na ich pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie.

Pokiaľ navrhovatelia namietali porušenie ich práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti a na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života v zmysle článku čl. 19 ods. 1, 2 Ústavy SR, správne v tejto súvislosti poukázal súd prvého stupňa na uznesenie Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 284/07-13 zo dňa 18. 10. 2007, ktorým pre zjavnú neopodstatnenosť odmietol sťažnosť navrhovateľov...

Tieto závery Ústavného súdu SR si v danej veci osvojil aj odvolací súd a dospel tak k záveru zhodnému so súdom prvého stupňa, že orgány činné v trestnom konaní neporušili svoje povinnosti, keď sa dostatočne náležite zaoberali obsahom trestného oznámenia a podnetov navrhovateľov, nevybočili pritom z rámca ustanovení Trestného poriadku, či zákona o prokuratúre a ani nepostupovali spôsobom nezlučiteľným s ochranou základných práv a ľudských slobôd, a preto z ich strany nemohlo dôjsť k nesprávnemu úradnému

postupu. Postup orgánov činných v trestnom konaní mal oporu v čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe Ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon...

Napokon je potrebné uviesť, že navrhovatelia si musia v prvom rade vysporiadať svoje nároky so subjektmi záväzkových vzťahov a vo vzťahu k iným subjektom si môžu uplatňovať mimozáväzkovú zodpovednosť za vznik ujmy až po tom, čo táto ujma zo záväzkových vzťahov vznikla, teda až vtedy ak právo navrhovateľov na plnenie nebolo a už ani nemôže byť uspokojené. Náhrady za plnenie, na ktoré je povinný priamy dlžník, sa preto nemožno úspešne domáhať od ďalších subjektov z titulu ich zodpovednosti za škodu skôr, než vôbec ujma veriteľovi vznikla. Z uvedeného vyplýva, že navrhovatelia si mali predovšetkým vysporiadať svoje nároky z neplatnej dražby voči zodpovedným subjektom.

Navrhovatelia nedôvodne vytykajú súdu prvého stupňa, že jeho rozsudok je nepreskúmateľný pre jeho nezrozumiteľnosť a nedostatočné odôvodnenie. Súd prvého stupňa zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré návrh navrhovateľov zamietol, keď v odôvodnení svojho rozhodnutia stručne opísal priebeh konania, poukázal na stanoviská všetkých procesných strán k prejednávanej veci, v dostatočnom rozsahu uviedol rozhodujúci skutkový stav, citoval právne predpisy, ktoré na danú vec aplikoval, a v potrebnej miere objasnil úvahy, na základe ktorých dospel k svojim právnym záverom. Odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa tak zodpovedá zákonným požiadavkám riadneho odôvodnenia podľa § 157 ods. 2 O. s. p.. Za porušenie práva na spravodlivý súdny proces nemožno považovať také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré nezodpovedá predstavám a očakávaniam účastníka konania.

S poukazom na vyššie uvedené závery nepovažoval odvolací súd námietky navrhovateľov uvádzané v odvolaní za dôvodné a za stavu, keď súd prvého stupňa na základe dostatočne zisteného skutkového stavu dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a správne vec posúdil aj po právnej stránke, navrhovateľmi uplatnené odvolacie dôvody nemohli obstať.

Keď teda súd prvého stupňa za daného skutkového stavu, ktorý bol zistený správne, zamietol návrh navrhovateľov ako neopodstatnený z dôvodu nesplnenia zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za ujmu spôsobenú nesprávnym úradným

postupom podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z. z., rozhodol vecne správne a odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.).“

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd napriek tvrdeniu sťažovateľov v danom prípade správne poukázal na závery uznesenia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 284/07 z 18. októbra 2007 a tieto aj správne použil vo svojich právnych záveroch, a to najmä pri určení sekundárnej zodpovednosti orgánu verejnej moci za porušenie práv sťažovateľov hmotnoprávneho charakteru. Ústavný súd poukazuje aj na svoje rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 111/2012 z 13. marca 2012 týkajúce sa sťažnosti J. M. proti postupu krajského súdu a jeho rozsudku č. k. 8 Co 1697/2010-260 z 25. októbra 2011.

Ústavný súd nezistil existenciu okolností nasvedčujúcich tomu, že by napadnutý rozsudok krajského súdu bolo možné považovať za svojvoľný alebo zjavne neodôvodnený, resp. za taký, ktorý by popieral zmysel práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. V danej veci bol dostatočne zistený skutkový stav, všeobecné súdy použili relevantné právne normy a vyložili ich ústavne konformným spôsobom, z odôvodnenia ich rozhodnutí dostatočne zrozumiteľne vyplýva, čo bolo dôvodom ako zamietnutia návrhu sťažovateľov okresným súdom, tak aj potvrdenia rozsudku okresného súdu krajským súdom. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery rozhodnutí všeobecných súdov.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením označených práv sťažovateľov, preto ich sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. Z tohto dôvodu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľov uvedených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júna 2012